

Ecerita ludicra Hb. Julius közepén csalétekre jött.

Toxocampa lusoria L., *pastinum* Fr., *Viciae* Hb, *Craccae* F. Aug. elejétől szept. elejéig elég nagy számban jelentkezett a csalétken.

Toxocampa limosa Tr. Jul. közepén gyakran jött a csalétekre.

Zanclognatha tarsiplumalis Hb Egész juliában bokroktól felkavarva elég gyakori, csalétekre is jár.

Herminia derivalis Hb. Jun. végétől jul. végéig gyakori, csaléteken is.

Herminia tentacularia L. Máj. végétől jun. közepéig és jul. elejétől aug. végéig gyakori, csaléteken is.

Hypana proboscidalis L. Aug. közepén a világosságra jött.

Hypana rostralis L. és var. *unicolor* Tutt. Jul. közepétől aug. végéig csaléteken fogtam.

Magyarország szű-féléi.

Irta Csiki Ernő.

XIII.

2. **Hylastes cunicularius** Erichson (*scabrifrons* Sturm.)

Fekete, a csápok (a bunkó sárga) és a lábfejizetek barnás-sárgák. Az ormány hosszabb, csúcsán kétoldalt mélyen benyomott és a középben hosszanti élecskével. Az előtor háta a középben olyan széles mint hosszú, oldalai kerekítve kiszélesedettek, felül domború, mélyen és erőteljesen pontozott. A szárnyfedők egy és háromnegyedszer oly hosszúak mint szélesek, tövükön kettősen öblösek, erőteljesen pontozottak, a hosszanti pontozott barázdák közül különösen a belsők mélyek, a közterek keskenyebbek, harántul ránczoltak és gyéren szőrösek. A hímek utolsó haslemezén sárgaszőrű gödröcske van és a hátsó lábszárak belső oldala a csúcson sűrűn szőrös. Hossza 3·5—4·5 mm.

Előfordul egész Európában és faunánkban sem rika. Eddig ismert termőhelyei: Trencsén, Tátrafüred, Tátraszéplak, Hoverla- és Turkulhegy (Máramaros vm.), Radna-Borberek, Ünökő, Gyergyótölgyes, Tusnád, Tömös, Brassó, Segesvár, Kerzsi- és Szebeni-

hegység ; Horvátország : Fužine, Delnice ; Bosznia : Vučjaluka, Bjelašnica- és Igman-planina, Višegrad, Krupa.

Tápnövénye a lúczfenyő (*Picea excelsa*) és ritkábban a vörös fenyő (*Larix larix*). Április vagy május hónapokban rajzik, első nemzedéke júliusban, a második októberben teljesen kifejlődött, egy harmadik nemzedék nagyon ritkán fejlődik. Rágványa az előbbi fajéhoz hasonló, eltérés leginkább abban nyilvánul, hogy a nőstény az anyamenet bejérátát kiszélesíti, előcsarnokot készít. Szintén veszedelmes faj, mely különösen a lúczfenyő-ültetvényekben okoz tetemes kárt.

3. *Hylastes linearis* Erichs. (*variolosus* Perris, *clavus* Wollast.

Fekete, kevésbé fénylő, a csápok, a lábfejek és ritkán a szárnyfedők is vöröses-barnák. Az ormány a tövén kissé benyomott, gyenge hosszanti éllel. Az előtor háta másfélszer oly hosszú mint széles, párhuzamos oldalakkal, felül kissé lapított, erőteljesen pontozott, a pontok hosszúkások és helyenként ránczokká folynak össze, hosszanti középvonala síma vagy élecske emelkedik ki. A szárnyfedők hengeresek, hosszúak, párhuzamos oldalakkal, a pontozott barázdák elég finomak, a közterek szélesebbek finoman szemecskézettek, testhezálló szőrökkel sűrűn fedettek és egy sor kissé lehajló sörtével díszítettek. Hossza 3—3.5 mm.

Előfordul egész Európában ; Magyarországon (Zirczen és a Hoverla-hegyen Máramaros vármegyében) ritka.

Tápnövénye az erdei fenyő (*Pinus silvestris*) és a tenger-melléki fenyő (*P. maritima*). Életmódját még nem ismerjük eléggé, az azonban bizonyos, hogy évenként két nemzedéke fejlődik, az első május-júniusban, a második július-augusztusban lép fel.

var. *corticiperda* Erichson.

A törzsfajtól következőkben tér el : a szárnyfedők közterei olyan szélesek mint a pontozott barázdák, utóbbiak pontjai nagyok, erőteljesek, a közterekben a sűrű szőrözet hiányzik, csak a sörtesor van meg.

Előfordul a Földközi-tenger tájában, nálunk Dalmáciában (Meleda) szigetén.